

KULDAN İSTEMEK, MÂRUF, MÜNKER VE TEVBE

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm

el-Hamdülillâhi rabbi'l-âlemîne hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli hâlin ve fî külli hîn. Kemâ yenbeğî li-celâli vechihî ve li-azîmi sultânih. es-Salâtü ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne Muhammedini'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'l-cezâ.

Emmâ ba'd:

«لَأَنْ يَأْخُذَ أَحَدُكُمْ حَبْلَهُ، ثُمَّ يَغْدُوَ إِلَى الْجَبَلِ، فَيَأْتِي بِحُرْمَةِ
الْحَطَبِ عَلَى ظَهْرِهِ، فَيَبِيعَهَا، فَيَكْفَى اللَّهُ بِهَا وَجْهَهُ خَيْرٌ لَهُ
مِنْ أَنْ يَسْأَلَ النَّاسَ أَعْطَوْهُ أَوْ مَنَعُوهُ»

Le en ye'hüze ehadüküm hablehû sümme yağdüve ile'l-cebeli fe ye'tiye bi-huzmeti'l-hatabi -alâ zahrihî- fe yebîahe fe bihâ vechehû hayrün lehû min en yes'ele'n-nâse e'tavhü ev menaûhü.

Revâhü'l-buhârî ve'l-müslim.

Birinci hadîs-i şerîf -herhalde siz işçi olduğunuzdan olsa gerek- hikmetli bir mevzuda karşımıza çıktı. Çalışmanın kıymeti üzerine bir hadîs-i şerîf. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*'in bu hadisi, İmam Buhârî ve İmam Müslim'in kitaplarında var. Allah bu her iki büyük alimimize de dinimizin büyük alimlerine de müstesna makamlar ihsan etsin, bizi de şefaathlerine erdirsin. Hadis ilmi deyince bunlar önderdir. İmam Buhârî ve İmam Müslim; ikisinin eserine *sahihayn*, "iki sahih hadis kitabı" denilir. Akarsular durur, bunların adı kalite belgesi demektir, garanti belgesi demektir. Hadis ilminde bu kadar ileri kimselelerdir. Bunlar rivayet etmiş, hem Buhârî'de hem Müslim'de var.

Peygamber Efendimiz ne buyurmuş?

Sizden birinizin hiçbir işi yoksa bile ipini alması, sonra dağa gitmesi, bir ip miktarı, bir yük sarılacak kadar odun toplaması, getirip pazarda bu odunu satması...

Dağdaki odun bedava, sadece gidip onu ipine sarıp sırtında getiriyor. Başka iş bula-mamış. Bir büyük mesleği yok. Kazanç kapısı, başka yapabildiği bir iş olmasa bile dağdaki

odunlar, çalı çırpı bedava. Gidip bunu sırtına alıp iple getirip pazarda satması ve Allah'ın böylece onun yüzünü yıpranmaktan koruması; bundan maksat haysiyetine, onuruna, itibarına zarar gelmemesidir. Çünkü istedi mi dilendi mi “Falanca adam dilenci yahu, dileniyor!..” derler, utanılacak bir durumdur.

Hayrun lehû. “Böylece yüzünün ak olması onun için daha hayırlıdır.” *Min en yes'ele'n-nâse.* “Diğer insanlardan avuç açıp bir şey istemesinden daha hayırlıdır.”

Yorulur, odun satar ama dilenmez; bu daha hayırlıdır.

E'tavhü ev menâühü. “Bir şey istediği zaman ister versinler ister vermesinler.”

“İstedim ama vermediler, günaha girmedim.” değil; verseler de vermeseler de müsavî, istememek daha iyidir. Gidip dağdan odun toplamak, odun satmak, hamallık yapmak, biz kendimiz de ekleyelim; işçilik, rençberlik yapmak, alınının teriyle kazanmak, kimseden bir şey istememek daha kıymetli. İki cihanda insanın yüzü ak olur. Şerefi, itibarı, maddî mânevî derecesi iyi bir durumda olur.

Sahâbe-i kirâma Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz biat esnasında kendisine itaat sözü verdikleri zaman nasihat edermiş:

“Kimseden bir şey istemeyeceksiniz!”

Sahâbe-i kirâm istememeye o kadar dikkat ederlermiş ki devenin üstüne çıkmışken kamçısı elinden kaysa yere düşse arkadaşına, “Şu kamçıyı bana alıversen!” demezmiş. Kendi kamçısı yere düştü; deveden tekrar inecek, tekrar deveyi ıhtıracak, tekrar üstüne binecek, büyük bir iştir.

İçinizde deveyi herkes görmüştür, belki de görmeyen yoktur.

Deveye nasıl binilir? Deve nasıl çöker, deve nasıl kalkar? Pek fazla bilinmeyen bir durumdur. Devenin kalkması zor bir iştir. Önce ön ayaklarıyla çöker. Üstündeki insan, hop öne zıplar. İyi tutunmazsa tepesi üstü gidebilir. Önce ön ayakları üstüne çöker. Sonra arka tarafa doğru bir oturur. Kendini yine tutmazsa arkaya yıkılabilir, beli kırılabilir. Ondan sonra tekrar arkaya bir yerleşir. Bu üç hareket yapıncaya kadar bilgisi yoksa insan

bir kazaya uğrayabilir. Deveyi çökertmek de zordur çöktükten sonra kaldırmak da zordur.

Alt tarafı bir kamçı yahu!

Hepimiz; “Ahmet, alıver şu kamçıyı! İki gözüm, hadi, elimden kaydı...” deriz. Ama onu bile istemezlermiş, deveyi ihtıırmış. Kamçısını alırmış, tekrar binermiş. İstemezmiş.

a. İbrahim B. Ethem Rh.a. ve El Emeği

Neden?

Resûlullah’a öyle ahd ettikleri için!

İbrahim b. Edhem hazretleri hatırıma geldi ki padişahmış. Padişahlıktan vazgeçmiş, Allah yoluna düşmüş, Allah’ın sevgili kulu olmuş. Yola girmiş, yolun sonunda da mâşallah Allah, onu rızasına ulaştırmış. Allah’ın sevdiği kulları arasında namı yürüyor, şanı yürüyor.

İbrahim b. Edhem hazretleri gündüz çalışmış. Çalıştığı ile akşam gıda alırmış, yiyecek alırmış. Arkadaşlarıyla kaldığı ribata gelirmiş. Orada yiyecekleri onlara dağıtır yedirirmiş. Gündüz çalışıyor, akşam da çalıştığı ile kazandığını arkadaşlarına ikram ediyor.

Demek ki güzel olan şey insanın elinin emeğini yemesidir, alınının teriyle kazanmasıdır. Kimsenin kimseyi istismar etmeye hakkı yoktur. Kimsenin, kimsenin sırtından geçinmeye kalkışması vicdana ve dine sığan bir durum değildir. Kimse kimsenin emeğini, parasını ve imkânını sömürmesin. Bilakis kendisi çalışsın, başkasına yük olmasın. Kendisi çalıştığının, kazancının, helalinin kendisine verdiği imkânlar ile başkalarına hayır yapsın.

Birisi şöyle söylüyor ki; aslanlar avlanır, avını yer. Karnı doyduktan sonra çekilir. On dan sonra çakallar gelir, sırtlanlar gelir, topal tilkiler gelir... Aslanın artığından kıyıda köşeden bir şeyler tırtıklamaya, yemeye çalışırlar. Onun için helalinden kazanmayı aslanların işine benzetmişler. Ötekileri, onun bunun imkânından faydalanmayı da topal tilkilerin, çakalların işine benzetmişler.

Allah cümlemize helal lokma nasip etsin!

Neden?

Helal lokma tasavvufun da temelidir de ondan! Tasavvufun temeli helal lokmadır. Çünkü Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri hadîs-i şerîfnde buyuruyor ki;

“Bir insan haram lokma yerse Allah onun farzını, nafilisini kabul etmez. Haccını, umresini, zekâtını, sadakasını, orucunu kabul etmez. Bir insan bir lokma haram yese kırk sabah ibadeti kabul olmaz.”

Muhterem kardeşlerim!

Onun için evliyâullahın yolunun başlangıcı helal lokma yemekmiş. Bu yolda muvaffakiyetin, tevîkât-ı samedâniyeye mazhar olmanın aslı esası budur. Kırk gün az bir zaman değildir. Kırk gün; bir ay on gün demektir. On gün daha fazlası ile bir ay namaz kılacaksın da ibadetin kabul olmayacak. Bu çok kötü bir durumdur. Onun için helal lokma yemeye, helalinden kazanmaya, helali sevmeye, haramı sevmemeye alışmalıyız.

Haramda lezzet olsa bile haramdan uzak durabilmeliyiz. Helalde meşakkat olsa bile sıkıntı olsa bile o meşakkati sevmeliyiz. Bunu söylemeye lüzum yok belki, zaten işçi olarak çalışıyorsunuz. Allah kazançlarınızı helal kazanç eylesin. İlminizi, feyzinizi ve irfanınızı çok eylesin. Hadîs-i şerîf ders olsun, kulağınıza küpe olsun.

İkinci hadîs-i şerîf:

لَتَأْمُرَنَّ بِالْمَعْرُوفِ، وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ، أَوْ لِيَسْلُطَنَّ اللَّهُ
شِرَارَكُمْ عَلَى خِيَارِكُمْ، فَيَدْعُو خِيَارَكُمْ، فَلَا يُسْتَجَابُ لَهُمْ

*Le te'murunne bi'l-ma'rûfi ve letenhe-
vünne ani'l-münkeri ev le yüsallitannallâhü
şerâreküm alâ hıyâruküm fe yed'û hıyâruküm
fe lâ yüstecâbü lehüm.*

Hadîs-i şerîf; emr-i mâruf nehy-i münker yapmanın ehemmiyeti, yapmamanın vebali ve cezası konusundadır. Bu kelimeleri duymuşsunuzdur, bir daha ben hatırlatayım ki emr-i mâruf demek; aklın, akl-ı selîmin ve şeriatin, şeriat-ı garra-i Ahmediye'nin doğru gördüğü, makbul saydığı şeylerdir. Mâruf denilen şey budur.

Mâruf; Türkçe'de, "bilinen" mânasında kullanılıyor. Arapça'da bu mânada değil. Mâruf; aklın ve şeriatın beğendiği, makbul saydığı her şeye mâruf derler.

Türkçe'de, "Falanca adam mâruf bir adamdır." diyoruz. "Meşhur, bilinen" mânasında; o değil. Mâruf; akla da uygun dine de uygun, mantıklı, güzel, usulünce olan şeydir.

Müslümanın vazifesi emr-i mâruf yapmaktır. Akla ve şeriata uygun olan şeyleri

başkalarına, “Yap!” diye götürmektir, söylemektir; yaptırmaya çalışmaktır.

Münker; aklın ve şeriatın kabul etmediği, reddettiği, inkâr ettiği, “Olmaz böyle şey, yapmaman lazım.” dediği gayr-i makbul şeylerdir. Cem’i *münkerât* gelir, “kötü şeyler” demek. Mü’minin bir vazifesi de münkerâtı, hoş olmayan, aklın ve şeriatın tasvip etmediği irili ufaklı, küçüklü büyüklü her şeyi -ne olursa olsun- yaptırmamak hususunda gayretli olmaktır. “Yapma!” demek, yasaklamak, yaptırtmamak.

Emr-i mâruf: İyi şeyi yaptırtmak, yapmayı emretmek!

Nehy-i münker: Kötü şeyi yaptırmamak, yapılmasına el koymak, mâni olmak!

Bu iki şeyden anlaşılıyor ki İslâm aktif bir dindir. İslâm pasiflik demek değildir. İslâm etliye sütlüye karışmamak değildir. Mesela birisi size dese ki;

“Bizim mahallemizde çok iyi bir insan var, melek gibi bir adam. Etliye sütlüye karışmaz. Kimsenin işine karışmaz, gık demez...”

Bu adam iyi bir adam mı?

Değil, iyi adam, etliye sütlüye karışır.

Neden?

Emr-i mâruf, nehy-i münker yapmak farzdır da ondan! Mü'minin boynuna borçtur da ondan! Emr-i mâruf yapacak: “Şunu şunu yap!” diyecek. “Niye yapmıyorsun be adam?” diyecek. “Sen Allah’tan korkmaz mısın?” diyecek. “Sen âhirete inanmaz mısın?” diyecek. “Sen Allah’ın huzuruna çıkmayacağını mı sanıyorsun?” diyecek. “Allah’a nasıl hesap verirsin, böyle yaparsan Allah’tan kork! Titre, evlatlarına adalet yap, gûnahtan kesil!..” vs. söyleyecek.

Kötülüğü de yaptırmayacak!

“Biz toplanacağız, içki içeceğiz...”

“Ben burada sağ olduktan sonra sana içkiyi koklattırmam bile! Canınıza okurum hepimizin! Sofranızı başınıza geçiririm! Erkek sen, göreyim, hadi bakalım bir teşebbüs et!”

İşte bu nehy-i münker!

“Aman orada o var, aman orada bunu yapmayız, o bir gitsin de ondan sonra...”

Eskiden bazı kasabaların uzağındaki yerlere “bekâr deresi” demişler.

Bekâr deresi ne demek?

Şehrin içinde, kasabanın içinde erkekse bir günahlı bir şey yapsın bakalım, içki içsin bakalım. O müslüman ecdad bizim gibi pısırik değildi ki!.. Yaptırır mıydı?

Mesela gidecek, kimsenin görmediği yerde, bekâr deresinde içki içecek, mesela çengi oynatacak... Bekâr deresi demişler.

Burada yapamıyor.

Neden?

Yaptırmazlar.

Gerçek İslâm'ın olduğu yerde günah yaptırılmaz, sevap da yapılmadan durulmaz. Sevabı yapmıyorsa “Yapacaksın!” diye tazyik olur.

İsveç'te öğrendim: Amerikalı gitmiş, İran'da birisi ile evlenmiş. Ondan sonra İranlı kocası ona çadır bürünmeyi zorlamış. Çadır, onlarda “çarşaf” demek. Çarşaf bürünmeye zorlanmış, gelmiş İran'dan kaçmış da roman

yazmış da... Çok tanınmış. Salman Rüştü'nün kitabı gibi tanınmış bir kitabı olmuş:

“Vay bu müslümanlar ne tazyikli imiş, ne baskıcı imiş...”

Ne yapsın, kötülüğe müsaade mi etsin? İslâm kötülüğe müsaade mi etsin? Sanki kendileri yasaklamıyorlar mı?

Yol boyundaki bu kırmızı ışıklar ne?

Kırmızı ışıkların hepsi “Yasak!” demek.

Kırmızı levhalar ne?

Kırmızı levhalarının hepsi “Yasak!” demek.

“Sola dönemezsin, sağa dönemezsin...”

“Öf be, bıktım ben! Nedir bu Danimarka yahu! Allah Allah! Sağa dönemezsin, sola dönemezsin, buraya giremezsin, buradan çıkmazsın!..”

“Hocam, çok kızma, trafik için bunlar lazım. Bu yasaklar olmasa trafik birbirine girer.” derler, değil mi? Bunlar lazım, derler.

İslâm'ın yasakları da böyledir. Allah'ın bazı şeyleri haram etmesine hamdolsun. İyi ki

içkiyi haram etmiş. İyi ki kumarı haram etmiş. Çok şükür yâ Rabbi!

b. İslam'da Pis Olan Şeylerin Haram Olmasına Örnekler

﴿وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ﴾

Ve yüharrimü aleyhimü'l-habâis.

Hamd olsun ki habis olan, pis olan şeyleri Allah bize haram kılmış. Pis olan şeyleri haram kılmış bize, güzel olan şeyleri helal kılmış. Aç mı kalıyoruz açık mı kalıyoruz? Salkım salkım üzümler helal, buyur ye!

Allah; “Üzümün suyunu ekşitip de içme!” diyor. Taze taze yesene be adam, vitamini içinde, her şeyi var. Ne istiyorsun, derdin ne! İlla ateşe düşüp cayır cayır yanmak mı istiyorsun?!.. Üzüm helal; suyunu sıkıp ekşitip berbat edip mideye, karaciğere zararlı hâle getirmek haram. İctikten sonra bir de aklını da kaybedeceksin!

İslâm akla en büyük önemi vermiş.

Akıl gitti mi ne kaldı?

Bir insanın aklını alırsan vücudunun 1.80 boyunda olması, yakışıklı olması fayda eder mi?

Zincire bağlarlar insanı! İnsanın kıymeti akılladır, insanın kıymeti aklındadır. Akli götürdüğü için içkiyi de haram kılmış. Bedavadan, beleşten kazanç sağladığı için faizi haram kılmış. Daha ne istiyorsun! Bedavadan, beleşten kazançlar ve zararlar olduğu için kumarı haram kılmış. Kazanacaksan helalinden kazan, harcayacaksan isteğinle harca! İsteğinin dışında harcama diye maceracılığa son vermiş, yasak koymuş; fena mı yapmış?

Allah'ın her yasağı güzeldir. Rabbimiz neylerse güzel eyler, güzel eylemiştir, her helali güzeldir. Helalleri çoktur, sayılamayacak kadar çoktur. Haramları da birkaç tane bir şeydir. Bir liste yaparsın, haramları yapmazsın; olur biter. Hayatı böyle yaşarsın!

Emr-i mâruf, nehy-i münker her müslümanın vazifesidir.

Bazı şeyler yasaktır, cemiyetimizde de yasaktır.

“Efendim müslümanlar şöyle sertmiş böyle sertmiş...”

Sen benden fazlasını yapıyorsun, sen benden daha fazlasını yapıyorsun! Şu Sırp-

lar'ın yaptığını İslâm tarihinde nerede görürsünüz? Haçlılar'ın yaptığı nerede görülmüş? Girdikleri bütün şehirlerde çocuklarını dâhi öldürüyorlar.

İslâm tarihinde çocuk öldürme yapılmış mıdır?

Kadınlar korunmuştur, çocuklar korunmuştur, rahipler korunmuştur, kiliseler korunmuştur... İşte İslâm, işte küfür! İşte iman, işte dalalet! Tarih meydanda! Emr-i mâruf, nehy-i münker Allah'ın güzel bir emridir. Dünyanın sulh ve sükûn, huzur ve nizamı için şart olan bir şeydir.

Peygamber Efendimiz diyor ki bunu yapacaksınız! Allah Kur'ân-ı Kerîm'de emrediyor. Peygamber Efendimiz de bize ihtar ediyor. Hadîs-i şerîf bu:

Le te'murunne bi'l-ma'rûfi ve le tenhevünne ani'l-münkeri. “Ya emr-i mâruf ve nehyi münker yaparsınız...”

Çünkü nûn-ı tekîd-i sakîle ile söylüyor. Onun mânasının da ne demek olduğunu söyleyeceğim.

Ev le yüsallitannallâhü şerâreküm.

“Yapmazsanız Allah en şerhilerinizi başımıza musallat kılar, en berbat edepsizlerinizi başınıza musallat kılar. Başınız belaya girer.” *Fe yed’û hıyâruküm fe lâ yüstecâbü lehüm.* “İçinizden en hayırlı, mübarek evliyânız bile salihleriniz bile dua ederler de ‘Yâ Rabbi! Bu şer def olsun, bu şer kalksın!..’ diye dua ederler ederler de o dert kalkmaz.”

Çünkü Allah emr-i mâruf nehy-i münker yapmayan kavme ceza veriyor. Oradaki evliyâ elini kaldırır:

“Yâ Rabbi! Kaldır bu belayı!..”

Kalkmaz.

Neden?

Kavim cezaya müstahak oldu, ceza alacak! Onun için emr-i mâruf nehy-i münker yapacağız.

Vazifemiz budur. Evimizde emr-i mâruf, nehy-i münker yapacağız. Çevremizde emr-i mâruf, nehy-i münker yapacağız. Her yerde hakkın, adaletin doğruluğun, güzelliğın ve estetiğın sahibi olacağız. Şerrin, kötülüğın, haksızlığın ve zulmün düşmanı olacağız.

Bir müslüman kadın, yahudi kabilelerinden birine mal satmaya gitmiş. Edepsizler kendi kalelerinin içinde bu kadına takılmaya başlamışlar. Birisi köylü kadını lafa tutmuş, konuşurken ötekisi eteğini sırtına iğnelenmiş, eteğini arka tarafından iğnelemiş. Kadın ayağa kalkınca eteği yukarıya takılı, iğneli olduğundan dikenle tutturulmuş olduğundan ayakları görünmüş. Eteği kalkık olduğundan ayağa kalkınca ayakları görünmüş. Edepsizler gülmüşler, alaya almışlar. Maskaralık yapıyorlar. Müslüman kadıncağızın namusu ile oynuyorlar. Kadın da imdat istemiş. Kadın da “Bir yardıma gelecek yok mu?..” falan diye feryat eylemiş. Kabile hep gayrimüslim, yahudi. Onların kalesinin içinde ama bir müslüman erkek oradaki o kadının imdadını duymuş, imdadına yetişmiş. Tabii mücadelede şehit olmuş!

Ama neden şehit oluyor?

Bir haksızlığı engellemek, bir kadını korumak ve bir imdada yetişmek için! Müslüman böyledir. Müslüman; zayıfın yanındadır, haklının, doğrunun yanındadır. Eh, ölürse ölür. Ne yapalım, kaderde ne varsa alınca Allah

nasıl bir yazı yazmışsa öyle olur. Onun için; “Emr-i mâruf, nehy-i münker yapacaksınız. Mutlaka ve mutlaka yapacaksınız!” diyor.

“Mutlaka ve mutlaka!” ne demektir?

Le te'murunne.

Başına *le* geldi mi, buna *lâm-ı tekîd* derler. “Mutlaka yapacaksınız ha!” demek. *Te'murun* deseydi normal bir siyga olurdu. *Te'murunne* deyince tekîd ile söylenmiş oluyor: “Mutlaka ve mutlaka, hemen yapacaksınız!” Emr-i mâruf, siyga olarak bu demek. Efendimiz; “Fırsat olursa emr-i mâruf yapıverin canım...” demiyor. “Mutlaka yapacaksınız ha!” diyor, kesin ifadeyle söylüyor. “Evladım, git bakkaldan şunu al, bunu al...” gibi bir emir değil. “Ne yaparsan yap, ne pahasına olursa olsun şunu yap!” mânasına geliyor. Her yerde emr-i mâruf yapacağız, Ümmet-i Muhammed yapacak. Hem de icabında nehy-i münker yapacak.

“Peki! Polis öyle derse böyle olursa çocuk böyle derse, müdür şöyle derse veya bakan şöyle derse veyahut şuyrsa buysa...”

c. En Faziletli Cihat

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki;

أَفْضَلُ الْجِهَادِ كَلِمَةٌ حَقٌّ عِنْدَ سُلْطَانٍ جَائِرٍ

Efdalü'l-cihâdi kelimetü hakkin inde sultânin câiri. “Cihadın en üstünü, zalim hükümdarın karşısında hak sözü söylemektir.”

Neden zalim hükümdarın karşısında söylemektir?

Orada kesin ölüm var, besbelli!

Sultânun câir: Cevr ü cefâ edici hükümdar; söz elinde, sulta elinde, tasallut gücü elinde; polis, asker hepsi elinde; avenesi kuvvetli... Ona hakkı söylemek!

Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî hazretleri *kaddesallahu sırrahû* için bizden bir konferans istediler. Bir, gün tertiplemişler. Biz de gittik, bir konuşma yaptık. O münasebetle biraz kitapları karıştırdık. O zamanın hükümdarı, komutanlarla yanına Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî'yi ziyarete geliyor.

“Hani hümanist, güleç yüzlü; ‘Kim olursan ol, bize gel!’ demiş...”

Millet Mevlânâ'ya nasıl tanıyor?

Hümanist, hoşgörü sahibi diye başka türlü tanıyor.

Mevlânâ'nın ne yaptığına bakın:

Hükümdar, yanında komutanlarla geliyor. Kapıyı açmıyor!

Neden açmıyor?

Kapısına ziyaretçi geliyor. Hükümdar, Mevlânâ'nın ziyaretine geliyor. Mevlânâ bir din adamıdır. Hükümdar, ziyaretine geliyor; hükümdara kapısını açmıyor. Başka bir zaman birkaç kese para göndermiş. İşte o devrin hükümdarının âdetleri, böyle büyük zatlara para verirler ki yanlarına fakir fukara gelir, tekke vardır, aş pişer... Onlara yardım etsin diye yardımı, zekâtı onlar vasıtasıyla dağıtmak için öyle paraları verir. Veyahut onu sever, "Nereye harcarsa harcasın benden iyi harcar." diye düşünür, ona verir.

Altın dolu keseleri hendeğe attırmış. Almamış, hendeğe attırmış.

Neden?

Zalimin parası da haramdır. Hayrından da hayır gelmez verdiği paradan da hayır gelmez.

Hani Körođlu zenginleri soyarmış, fakirlere verirmiş.

Muhterem kardeşlerim!

Böyle hayır olmaz! Onlar hikâye, onlar edebiyat kitaplarında hikâye!

Haramdan hayır olur mu?

Olmaz, haram paradan hayır olmaz. Zengini soyacaksın, fakire vereceksin. Sen kim oluyorsun yahu! Öyle şey olur mu? Zenginin yolunu kes, tembihle, “Zekâtını ver.” de ama hakkın olmayan şeyi alamazsın. Aldıktan sonra da öbür tarafa versen hayır olmaz. Haramdan hayır olmaz. Onun için parayı atıyor.

Bir başka zaman gelmiş, yanında komutanlar falan yok. İçeri girmiş, nasılsa herhalde bir kişi olduğundan anlaşılmadı da mı girdi. Artık formül nasıl bulunmuş bilmiyorum. İçeri girmiş. Mevlânâ Celâleddîn-i Rûmî onunla hiç konuşmamış. Eve itibarlı bir misafir geldi mi insan ne yapacağını şaşırır. Konuş-

mamış, hiç konuşmamış. Hükümdar durmuş durmuş;

“Hocam, efendim, üstadım! Bana nasihat eyle!” demiş. Diyor ki;

“Ben sana ne nasihati edeyim. Seni Rahman padişah yapmış. Sen Rahman’a kulluk edeceğine şeytana kulluk ediyorsun. Seni Rahman padişah yapmış, şeytana kulluk ediyorsun. Seni Allah çoban yapmış.”

Küllüküm râin ve küllüküm mes’ûlün an raiyyetihî.

“Hepiniz çobansınız, hepiniz sürünüzden mesûlsünüz.” hadîs-i şerîfine uygun söz söylüyor.

“Seni Allah tebaaya çoban yapmış, seni Allah çoban yapmış. Sen tebaayı, kuzuları parçalıyorsun. Kendin parçalıyorsun. Kurttan koruyacakken sen tebaayı kendin parçalıyorsun. Ben sana ne söyleyeyim!” demiş. Daha birkaç güzel söz söylemiş ama padişah, Selçuklu hükümdarı hüngür hüngür ağlamış gitmiş.

Niye böyle yaptı? Hani hümanistti, hani yumuşaktı?..

Onlar dini iyi bilen insanlar. Nerede kime yumuşaklık yapacaklarını bilirler. Ona o lazım, o sopa lazım. O sözü başka kimse söyleyemez, onu başkası ağlatamaz. Etrafında güldürecek insan, şaklaban dalkavukluk eden insan çok olur da ona öyle zehir gibi lafı ancak Mevlânâ söyler. Herkes söyleyemez. Ona onu söylüyor. Ama gider öbür tarafta bir fakarının gönlünü alır.

Hoşuma gidiyor:

Bir gün kenarda oturuyormuş. Şems-i Tebrîzî hazretleri de yanında. Kalabalık, cemaat var. Birileri gelmiş, demişler ki;

“Efendim, siz burada vaaz ediyorsunuz, nasihat ediyorsunuz. Tasavvufu anlatıyorsunuz. Cenâb-ı Hakk’ın yolunu gösteriyorsunuz. Burada ilim irfan var, feyz var. Bizim belde-lerimizde biz böyle şeylerden mahrumuz. Müsaade etseniz, tayin etseniz de bir şeyhi de bizim o tarafa gönderseniz. Oraya da böyle ilim irfan gelse...”

Mevlânâ hazretlerinden şeyh istemişler. Şems-i Tebrîzî’ye bakmış, sonra ihvanına bakmış. İki kimseye işaret etmiş:

“Sen kalk, sen kalk; bu adamlarla beraber gidin!”

Sözü hoşuma gidiyor. Bunu iyi öğrenin, bu çok önemli!

Onlar çıkmış gitmiş. Şems-i Tebrîzî’ye dönmüş:

“Hocam, iyi ki adam şeyh istedi. İyi ki şeyh istedi, ya derviş isteseydi... O zaman ya sen gidecektin ya ben; iyi ki şeyh istedi.” demiş.

Şeyh çok!.. Ama var mı derviş, var mı mütevazı, var mı hizmet ehli, var mı mahviyet sahibi? Fenâfillaha ermiş, bekâbillahı bulmuş var mı?..

Zalim sultanın karşısında öyle, öbür tarafta böyle! Boynu bükük, mütevazı; yerine göre!

“Hakîm” ne demek?

Her şeyi hikmetli yapan, yerli yerince yapan demek. Hükümdara dalkavukluk yap, burada mazlumun başında aslan kesil, kaplan kesil, bağır çağır! Dışarıda pısıruk pısıruk yaşa; eve gelince karını döv, duvarlara kanını sıçrattır!.. Bu erkeklik mi, erkeksen gidip ma-

hallenin kabadayısına çatsana! Hadi bakalım. Buldun kadıncağızı; judo bilmez, karate bilmez, yumruk bilmez... Patakla bakalım patakla...

Yarın bunun hesabı yok mu? Yarın Allah mazlumun âhını zalimden almayacak mı?

“Hoca” deyince yakasını bırakacak mı, “baba” deyince yakasını bırakacak mı?

Bırakmayacak!

﴿يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ﴾ (34) ﴿وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ﴾ (35)
﴿وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ﴾ (36) ﴿لِكُلِّ أَمْرٍ مِنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ﴾

Yevme yefirrü'l-mer'ü min ehîhi ve ümmihî ve ebîhi ve sâhibetihî ve benîhi liküllimri'in minhü yevme izin şe'nün yuğnîhi.

Bu âyet-i kerîmeler insanı tir tir titretir!

Yevme yefirrü'l-mer'ü min ehîhi. “Öyle bir gün ki o günde kişi kardeşinden kaçacak!”
Yefirrü'l-mer'ü min ehîhi. “Kardeşinden firar edecek, kaçacak.”

Nereye kaçacak?

Bir yere kaçamaz ama kaçmaya çalışacak.

1. *Yefirrü'l-mer'ü min ehîhi*. “Kardeşinden kaçacak.”

2. *Ve ümmihî ve ebîhi*. “Anasından kaçacak, evlatlık yapmadı ki, babasından kaçacak.”

“Anam davacı olur şimdi benden!” diye! Çünkü orada analık-evlatlık falan kalmayacak. “Anam davacı olur, evlatlık yapmadım, üzdüm. Sözünü dinlemedim...” diye anasından kaçacak. Babasının sözünü dinlemedi. Babasına hizmet etmedi diye babasından kaçacak.

3. *Ve sâhibetihî ve benîhi*. “Karısından kaçacak.”

Dünyada döver ama âhirette dövmek yok. O zaman hesabını verecek. Evladından kaçacak: “Eyvah benim oğlan benden şimdi hak isterse... ‘Babam beni Allah yolunda yetiştirmede. Babam bana İslâm’ı öğretmedi. Ben onun için öyle âsi mücrim oldum... Yâ Rabbi! Babamdan davacıyım!’ derse...” diye kaçacak. Evladından kaçmaya çalışacak. Öyle bir gün!

Onun için Peygamber Efendimiz, biz müslümanlara; “Emr-i mâruf yapacaksınız,

nehy-i münker yapacaksınız. Hakkı tutacaksınız, bâtılın karşısına çıkacaksınız.” diyor. Nerede olursa olsun Türkiye’de veya başka bir yerde, Bosna’da veya Kafkasya’da, Arabistan’da veya Mısır’da, Somali’de...

Vallahi utanıyorum, Somali’ye işi düzeltmek için Amerikan askerinin çıkmasına utanıyorum! Somali %99 müslüman olan bir ülke! Bir milyar müslüman ümmet, Somali’nin derdini hâlledelememiş de Amerika asker çıkarıyor. Yazıklar olsun!

Nedir bu Ümmet-i Muhammed’in seviyesizliği, nedir bu ilgisizliği, nedir bu gayretsizliği? Evimizde ekmek mi yok Somali’deki kardeşlerimizi beslemeye? Somali’deki intizamsızlığı düzeltmek için müslümanların nüfusu mu kâfi değil? Oraya bir ordu götürmeye, göndermeye güçleri mi yetmez? Müslümanlığı şöyle tutmuşuz. Bir şeyi ucundan tutarsın ya... Sarılmamışız ki! Peygamber Efendimiz; “İslâm’a azı dişlerinle ısırarak sarılın!” diyor. Bir insan bir şeyi bırakmak istemedi mi nasıl hırsla [sarılırsa] İslâm’a sarılacak. Sımsıkı sarılacak.

d. Faiz ve İçki Günahı ve Destekçilerine Allah'ın c.c. Laneti

“Bırakmam, vazgeçmem!”

Böyle [ucundan] İslâm tutulur mu?

“Kaparsa kapsın...”

Mendil kapmaca mı oynuyorsun, kim kaparsa kapsın?

Böyle [ucundan] İslâm tutulur mu?

Muhterem kardeşlerim!

لَعَنَ اللَّهُ آكِلَ الرِّبَا وَمُوكِلَهُ وَشَاهِدَهُ وَكَاتِبَهُ وَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ

Leanallâhü âkile'r-ribâ ve mûkilehû ve şâhidehû ve kâtibehû ve hüm fîhi sevâün.

Müslim rivayet etmiş. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyurmuş ki;

Leanallâhü âkile'r-ribâ. “Faiz yiyene Allah lanet etti.”

“Lanet eder.” demek. İşin vukuunun, garantisinden dolayı Araplar mâzî siygasıyla söyler. “Lanet etti.” demek, “Mutlaka lanet edecek.” demek. Lanet etti, diyor. Hem bu, Allah indinde mâzî-istikbal olmadığındandır. Allah'ın zamanı, mekânı yaratmasından dola-

yıdır. Hem de vukuunun kesinliğinden dolayıdır, derler. “Böyle oldu.” demek.

“Mutlaka öyle olacak: Allah faiz yiyene lanet edecek.”

Ve mûkilehû. “Yedirene de lanet edecek.”

Faizi alıp yiyen de yediren de, faiz alan da veren de!

Ve şâhidehû.

Parayı verdi, diye alma-verme işleminde eskiden iki şahit bulunurmuş. Noter yok, iki şahit.

“Onlara lanet edecek, onlar da lanetlik.”

Ve kâtibehû. “İşleri, kalemi eline alıp yazana, yazıya geçiren kâtibe de lanet edecek.” *Ve hüm fîhi sevâün.* “Bu faiz işlerinde bunların hepsi beraberdır.”

İki şahit, yiyen, veren ve kâtip; beş kişi, hepsi eşittir. Ha faizi verdin ha faiz aldın, ha şahitlik ettin ha kâtiplik ettin; fark etmiyor.

Muhterem kardeşlerim!

Burada İslâm’ın bir büyük özelliği ortaya çıkıyor: İslâm, kötü şeyleri yasaklamıştır.

Kötü şeylerin vuku bulmasına her ne türlü destek ve yardım sağlanıyorsa onları da yasaklamıştır. Mesela içki yasaktır. İçki içmek yasaktır, vermek de yasaktır.

“Ben içmiyorum, dokunuyor. Doktor ‘İçme!’ dedi. Karaciğerimde siroz var. Sen iç.”

Olmaz.

Hâmilehû. “Taşıyan da günahadır.”

Sıkan da günahadır. Üzümü sıktı.

“Ben içmiyorum; sadece sıkıyorum. Bunu fıçıya dolduruyorum.”

Sıkan da günahadır; satan da günahadır sattıranda günahadır. Alan da günahadır veren de günahadır. Her şeyi günahadır.

Neden?

İçkiyi Allah istemiyor da ondan, faizi Allah istemiyor da ondan! Kâtibine, şahidine bile [lanet ediyor]. Bir kötü işe aracı dahi olmayacaksınız. Kötü işi yapmak değil de bu işin yapımında bir zincirde entegrasyon çizgisinde, bir noktada bile olmayacaksınız. Dışında, kötülüğün dışında olacaksınız.

Neden?

Herkes helal kazanacak. Kimse kimseyi istismar etmeyecek. Kimse kimsenin haksız malını yemeyecek ki İslâm böyle eylemiş.

Bu hadîs-i şerîf tevbe hakkındadır. Şiddetli hadislerden müjdeli hadislere doğru gidiyor, dur bakalım, hayırlısı inşaallah.

İnşallah bütün hepimizin sonu hayır olur.

«لَلّٰهُ اَفْرَحُ بِتَوْبَةِ اَحَدِكُمْ مِنْ اَحَدِكُمْ بِضَلَاتِهِ اِذَا وَجَدَهَا»

[*Lallâhü efrehu bi-tevbeti tâibin mine'z-zamânin...*]

Bu hadîs-i şerîfte de Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Lallâhü efrehu.

Le Allah, Lafza-i Celâl'inin başına lâm-ı tekît olarak gelmiş. *Lallâhü efrehu*, lâm-ı tekîtle:

Lallâhü efrehu. “Muhakkak ki Allah çok daha fazla sevinir, ferahlık duyar, Allah ferahlık duyar. Muhakkak ki çok ferahlık duyar.”

Neden?

Bi-tevbeti ehadiküm. “Tevbe eden kulun tevbesinden Allah çok ferahlık duyar.”

Kul tevbe ediyor: “Yaptım yâ Rabbi, biliyorum hatamı ama Affet Allah’ım, tevbe ediyorum. Bir daha yapmamaya niyet ettim...”
Tevbe eden kulun tevbesinden Allah çok ferahlık duyar. Ne kadar çok duyar anlayalım diye Peygamber Efendimiz misal vererek söylemiş:

“Susuz kalmış bir adamın su bulduğu zamanki sevincinden fazladır.”

Susuz kalmış, dermanı kesilmiş, ölme durumuna gelmiş. Su kaynağını görüyor. Billur gibi suyu lık lık içiyor; “Oh yâ Rabbi, çok şükür ölümden kurtuldum!” diyor. Susuz bir insanın su bulduğu zaman duyduğu ferahlık, sevinç var ya, Allah; kulunun tevbesinden, susuzluktan ölecek olan insanın suyunun bulunmasındaki sevincinden çok daha fazla sevinç duyar.

Misal hatırınızda kalsın.

“Karı-kocanın çoluğu çocuğu olmuyor, birden bir çocuğu oluveriyor.”

Nasıl seviniyorlar, nasıl ferahlık duyarlar! Allah kulunun tevbesinden bundan çok daha fazla ferahlık duyar, sevinir.

Mâlum bazı insanlara Allah para veriyor, evlat vermiyor. Bazılarına da evlat veriyor, para vermiyor. Hikmet, Allahu Teâlâ hazretlerinin hikmetinden sual olunmaz. Kimisi erkek çocuk istiyor, kız çocuk veriyor. Beş tane altı tane kız çocuk veriyor. Kimisi kız çocuk istiyor, vermiyor; erkek veriyor. Allahu Teâlâ hazretlerinin hikmeti!

Ama doktora gidiyor, hocaya gidiyor: “Aman falanca hocanın nefesi kuvvetli imiş. Aman falanca hoca muska yazsın, bize dua etsin, aman şöyle olsun, aman böyle olsun...” Sonunda bakıyorsun, kırk beş yaşında, elli yaşında, elli iki yaşında; “Ay! Bizim hanım hamile!.. Allah, bizim çocuk oldu...” Birden yaşlı hâli ile bir evlat veriyor.

Adam ne yapar?

Adam deli olur, divane olur. Âhir ömründe böyle bir çocuğa falan kavuştu, kısır deniliyor. Doktorlar “Sizin çocuğunuz olmaz.” derken bir çocuk sahibi oluyor, nasıl seviniyor! O sevinçle kıyas ettirtiyor. İnsanların sevindiği bazı misaller verelim.

“Adam çölde yolunu kaybetmiş. Sonra kabilesini veya kervanını bulmuş.”

Bir insan çölde yol kaybetti mi ne olur, kervanı kaybetti mi ne olur?

Yiyecek içecek kervanda, yol uzak. Gece çöl tehlikeli, gündüz güneş tehlikeli. Üç adım, beş adım attı mı dermanı kesilir. Kumlara ayakların batar. Çölde bir insan yalnız kaldı mı, çatının altında oturmaya benzemez. O, ölüm demektir. Kayboldu, bulamazsa ölür. Ama buluyor, tamam, kurtuluyor. İşte onun gibi ferahlar.

Muhterem kardeşlerim!

Bütün bunlardan bizim anlayacağımız şu ki; Allah tevbe etmeyi seviyor. Kulun hatasını anlamasını, hatasından dönmesini seviyor.

Tevbe; Arapça “dönmek” demek. Kul yanlış yoldan dönüyor da zaten onun için “tevbe” deniliyor. Kulun dönmesine, yanlış yolu bırakıp hak yola gelmesine tevbe deniliyor. Allah böyle bir kulun dönmesinden çok ferahlık duyar.

Neden?

Allah kullarına zulmetmiyor. Allah kullarına doğru yolu göstermiş. Acıdığı için âlemlere rahmet olan peygamberler indirmiş.

﴿يَوْمًا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ﴾

Ve mâ erselnâke illâ rahmeten li'l-âlemîn. “Habîb’im! Seni Âlemlere rahmet olarak indirdik, başka bir şey için değil!”

“Rahmet” ne demek?

Acımak demek. Acıdığı için! Bunlar hidayet bulmazlarsa kâfir yaşayıp kâfir ölürlerse cehennemde cayır cayır yanacaklar. Yanmasınlar diye acıdığından haber göndermiş, elçi göndermiş. Resûl göndermiş, nebî göndermiş, kitap göndermiş. Hatta şahıslara özel mesaj gönderiyor. Rüya görüyorsun, aklına fikir geliyor. O fikir neden geliyor?

“Yahu ben de pek iyi işler yapmıyorum. Yolumu bir düzeltsem...”

İçinden Rahmanî bir mesaj geldi.

Allah kulun dönmesinden, tevbe etmesinden sever. Ama bu tevbe;

وَمَنْ تَابَ إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا أُنْسَى اللَّهُ حَافِظَتَهُ وَبَقَاعَ أَرْضِهِ خَطَايَاهُ وَنَنْبَهُ

Fe men tâbe ilallâhi tevbeten nasûhâ.

“Kim Allah’a samimi bir dönüşle dönerse...”

“Tamam hocam, senin bu sözlerinden çok etkilendim. Ben mâzîmi sana anlatmaya-

yım, çok söyledim böyleydim ama tamam. Bu akşam tevbe ediyorum, samimi bir tevbe ile tevbe ediyorum. Bundan sonra ne namazımı bırakacağım ne ibadetimi bırakacağım ne günaha dalacağım. Cenâb-ı Hakk'ın yolunda yürüyeceğim.”

Böyle hâlis bir kararla, samimi bir tevbeyle kim tevbe ederse buna tevbe-i nasûh derler, “samimi tevbe” demek.

“Allah onun günahlarını hem affeder hem de hatalarını ve günahlarını unutturur.”

Kimlere unutturur?

Yazan iki meleğe unutturur.

﴿كِرَامًا كَاتِبِينَ يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ﴾

Kirâmen kâtibîne ya'lemûne mâ tef'alûne.

Sevapları sağdaki melek yazıyor. Günahları soldaki melek yazıyor.

﴿مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ﴾

Mâ yelfizu min kavlin illâ ledeyhi rakîbün atîdü.

﴿مَالِ هَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا﴾

*Mâli hâzâ'l-kitâbi lâ yuğâdiru sağîraten
ve kebîraten illâ ahsâhâ.*

Bunlar Allah'ın meleklerle sevapları günahları yazdığını gösteren âyetlerdir.

﴿إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾

*Innâ künnâ nestensihu mâ küntüm
ta'melûne.* “Biz sizin işlediklerinizi istinsah ediyoruz.”

Ne demek?

Teybe alıyoruz, yazıyoruz demek. Allah, meleklerine sevapları günahları yazdırıyor. Bu meleklerle eski günahları unutturur. Defterlerinden siler. Meleklerle unutturur. Band temizlendi video band silindi.

“İnsanın âzâlarına da unutturur.”

Gözüne, kulağına, aklına, fikrine, eline, ayağına unutturur.

Neden?

İnsanın âzâlarını Allah yarın rûz-i kıyâmette konuşuracak. Aleyhinde şahitlik edecek:

“Yâ Rabbi, evet benim sahibim beni günahla kullandı. Bu eli ile içkiyi içti. Bu ayağı

ile meyhaneye vardı. Şu eli ile hırsızlığı yaptı. Şu harama baktı. Bu ağzı ile yalan şahitliği söyledi...” diye dili dudağı, gözü kulağı, âzâsı aleyhine şهادet edecek. Vallahi de billahi de edecek. Âyet-i kerîmede böyle bildiriyor. Edecek!

Yâsîn sûresinde de var başka sûrelerde de var. Ama tevbe-i nasûh ile tevbe ederse Allah âzâlarına da unutturur. O zaman insan, âzâlarına;

﴿لَمْ شَهِدْتُمْ عَلَيْنَا﴾

Lime şehidtüm aleynâ. “Yahu sen benim vücudumun bir parçasısın, niye benim aleyhimde şahitlik ettin?” diyecek.

Ne yapsın!

“Her şeyi konuşurmaya kâdir olan Allah bize ‘Konuş!’ dedi, konuştu. Susmamız mümkün mü, söylememek mümkün mü? Saklamak mümkün mü? Ondan söyledik.” diyecekler.

İşte böyle, tevbe-i nasûh edelim. Kâtiplerine unutturuyor, âzâlarına unutturuyor.

Mekânları unutturuyor.

Yeryüzündeki o günahın işleniş mekânları da şahitlik edecek. Şu mekân, şu mescit yarın rûz-ı mahşerde; “Yâ Rabbi! 2 Ocak'ta Camii'nde falanca kimse vardı.” diye şahitlik edecek. Mekânlar da şahitlik edecek. Onun için iyi şeye de şahitlik edecek kötü şeye de şahitlik edecek.

e. Mahşer Yerindeki Şahitler

Enteresan! İnsan âyetleri, hadisleri okudukça çok şeyler öğreniyor. Kabirde birisi ile karşılaşacakmış. Bakacakmış ki güzel, hoş görünüşlü, sevimli, nuranî bir insan. Kabrin içi, kara toprağın altı, korkunç bir yer, mezarlık, kabristan. Korkup titreyip dururken tenhada “Eyvah!..” derken ürperip dururken güzel bir insan görecekmış.

“Hay Allah, Allah senden razı olsun. Mübarek, sen kimsin? Neyin nesisin? Allah seni bana burada gönderdi, yalnızlığımda karşıma bana arkadaşlık edecek bir şey çıkartmış oldu. Sen kimsin?”

Diyecekmiş ki; “Hani dünyadayken okuduğun Tebâreke sûresi var ya...”

﴿تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ الَّذِي خَلَقَ الْمَوْتَ وَالْحَيَاةَ﴾

*Tebâreke ellezî bi-yedihi'l-mülkü ve hü-
ve alâ külli şey'in kadîr. Ellezî halaka'l-
mevte ve'l-hayâte...*

“İşte o Tebâreke sûresiyim.” diyecek.
Görüyor musunuz?

Hadîs-i şerîften ne anlıyoruz?

Allah Tebâreke sûresine bir form veriyor,
kazandırıyor. Ölünün anlayacağı bir form ve-
riyor. Her şeye kâdir ya Allah, nasıl yapıyor-
sa!

(وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ)

Ve hüve bi-külli halkın alîm. “Her çeşit
yaratmaya kâdir.”

Tebâreke sûresini mushaf olarak yarat-
maya kâdir! Kelime, titreşimler, ses dalgaları
olarak kulağınıza gelen ses olarak yaratmaya
kâdir de ona bir insan formu vermekten aciz
mi?

Ve hüve bi külli halkın âlim.

Her yaratmayı biliyor.

İnsan suretinde bir şey karşına çıkacak:
“Ben senin okuduğun Tebâreke sûresiyim.”

Allah'ın kudretine bak! Kur'an sûresine şekil vermeye kâdir.

[Kabirde] insanın ibadetleri kendine yoldaş olacak. Anlayacağı şekilde yoldaş olacak. Biz insanız, biz bundan anlarız. İnsan olup da yanımıza gelirse ahbaplık ederiz.

“Aman da hoş geldin, nasılsın, nerelisin? Adın ne, soyadın ne, mesleğin ne?..”

Biz bundan anlarız. Allah bizim anladığımız şekilde, bizim seveceğimiz bir şekilde yapacak. Yerler aleyhte şahitlik eder, lehte şahitlik eder. Güzel yerlere gidersen güzel şahit olur, kötü yere gidersem kötü. Mesela meyhanenin taşları misal olarak diyecek ki;

“Evet, geldi. Hem de kandil gecesinde geldi, burada içti yâ Rabbi, ben de gördüm.”

Onun için Allah bize bir günahdan dönme imkânı ihsan etmiştir, buna tevbe denir. Tevbenin kapısı kıyamet günü kapanacaktır, âhir zamanda kapanacaktır. Tevbe kapısı kapandı mı artık tevbe etmek fayda vermeyecek. Tevbe kapısı kapanmadan tevbe etmek lazım. Bir de;

عجلوا بالتوبة قبل الموت

Accilû bi't-tevbeti kable'l-mevt.

Ölüm gelmeden evvel tevbe etmek lazım. Bir insan öldü mü onun kıyameti kopmuş demektir. Onun işi bitti. Defteri dürüldü. Öldü mü kıyametin koptu demektir. Kendi özel kıyameti kopmadan veya genel kıyametin alametleri gelmeden, güneş batıdan doğmadan, tevbe kapısı kapanmadan tevbe etmek lazım. “Tevbe yâ Rabbi!..” demek lazım. “Hata ettim yâ Rabbi, ömrümü boş yere geçirdim. Yanlış yaşadım yâ Rabbi, hatamı anladım. Benim her yaptığımı sen de biliyorsun, ben de hatırlıyorum yâ Rabbi, affet!..” diye ağlamamız lazım. Dua etmemiz, tevbe etmemiz lazım. Bundan sonra da Allah'ın yolunda yürümeye çalışmamız lazım.

Bu hadîs-i şerîfte size bir müjde ki eğer içinizde günahkârlar varsa tevbe-i nasûh ile tevbe edin!

“Ben öyle bir affederim ki defterden de silinir melekler de unuttur âzâlar da unuttur mekânlar da unuttur, pırıl pırıl olur; tertemiz olursun!”

Allah bu fırsatı kaçırttırmayın. Hepinize de tevbeyi, tevbe-i nasûh nasip eylesin.

Hadîs-i şerîf:

لَقَدْ بَارَكَ اللهُ لِرَجُلٍ فِي حَاجَةٍ أَكْثَرَ الدُّعَاءِ فِيهَا أُعْطِيَهَا أَوْ
مُنِعَهَا

*Le kad bârekallâhü li-racülin fî hacetin
eksera'd-duâe fî hâ e'tiyehâ ev mûni'ahâ.*

f. Duada Israrın Önemi

Sübhânallah! Hakikaten müjdeyi verdi.
Gözünüz aydın olsun ki müjdeyle bitti.

Peygamber Efendimiz; “Allahu Teâlâ
hazretleri bir kimsenin bir ihtiyacı için yaptığı
duayı çok yapmasından dolayı ona mübareklik
ihsan eder.” diyor.

*Le kad bârekallâhü li-racülin fî hacetin
eksera'd-duâe fî hâ e'tiyehâ ev mûni'ahâ.*

“Aman yâ Rabbi! Şu öyle olsun yâ Rabbi,
şu şöyle olsun yâ Rabbi...”

Israr, duada ısrar! Dua etmekte ısrar,
terbiyesizlik değildir. Yanlış düşünmeyin.
Duada ısrar makbuldür. Duada ısrar ediniz.
Peygamber Efendimiz bazen dua ederken
elini kaldırmış. Üstündeki örtüsü yere düş-
müş. Israrla, Allah'ın duaya karşılık vereceği-
ni düşünerek candan ve inanarak dua etmek
lazım.

“Allah ister verir ister vermez.”

Ama bereketini ihsan eyler.

Muhterem kardeşlerim!

Bu ne demek, onu da kısaca izah ediverim:

Bir kul Allah’tan bir şey ister. Diyelim ki benim boğazım ağrıyor. Mesela ben *aspirine* riayet ediyorum. Anlaşılsın diye misal olarak veriyorum. Şimdi ben *aspirin* alsam benim midemde gastrit var. Onikiparmağımda ülser var. Allah şifa versin. Şimdi bu aspirin mideyi deler, kanama yaptırır.

Allah, ben aspirin istiyorum diye bana iyilik etmek istiyorsa duamı kabul etmek istiyorsa aspirini mi verir yoksa mideme zarar vermeyecek daha güzel bir ilaç mı verir?

Aspirin vermezse duam kabul olmadı mı diyeceğim?

Allah, sevdiğinden, bazen istediğini aynen verir bazen istediğinden âlâsını verir. İsteddiğinden âlâsını vermesi tabii daha iyidir. İnsan onu anlamalı ve sevildiğini bilmeli. Benim istediğim aynen olmadı diye üzülmemeli.

Bazen de âhirette verir.

Neden?

Mesela [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız *rahmetullahi aleyh*, cennetmekân hastalandı.

Dua ettik:

“Allah’ım! [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız’a şifa ver. Biz ölelim, o yaşasın...”

Sanki Allah ona da hayat vermeye bize de hayat vermeye kâdir değil mi?

Öyle kimseler çıktı ki; “Yâ Rabbi benim canımdan, hayatımdan al; [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız’a ver, o daha çok yaşasın...” [diye dua etti.]

İyi ama onun kaderi o. O kadar yaşayacak, ölecek. Ne kadar dua etsen de onun eceli değişmeyecek.

“O zaman benim duam ne olacak, havaya mı gitti?”

Hayır. Abdülkâdir-i Geylânî hazretleri buyuruyor ki;

“Kul, rûz-i mahşerde, hesap zamanında kendisine defteri verildiği zaman; ‘Al, dünya-

da işlediğin şeyler buraya yazılmıştı, gör.’ denildiği zaman...”

Herkese verilecek. Kimisine sağından verilecek kimisine solundan, kimisine arkasından verilecek... Verildi. Bakacakmış ki bazı sevaplar var, nereden kazandığını hatırlamıyor. Diyecekmiş ki;

“Yâ Rabbi! Burada bazı sevaplar var, ben onu nereden kazandığımı bilmiyorum.”

Tabii yazıldığından memnun.

Yanlışlık mı oldu, nereden kazandı?

“Ben bunu nereden kazandığımı bilmiyorum yâ Rabbi! Sebebi nedir, buraya bu sevabın yazılmasının sebebi ne ola acaba?”

Diyecekmiş ki;

“Ey kulum! Bunlar senin dünyada yaptığın duaların mükâfatıdır. Orada istediğin şeyi benim kaderime uygun olmadığından tespit ettiğim mukadderâtıma uygun olmadığından istediğini vermedim ama burada sana bu sevabı verdim.”

Kul çok sevinecekmiş, diyecekmiş ki; “Keşke dünyadaki o fâni dualarımın kabul

olması yerine, cennet önemli, keşke böyle olsaymış, keşke hep mükâfatı âhirette kalsaymış...”

Beş hadîs-i şerîf; hadîs-i şerîflerin ikisi sopalı başladı: “Ya emr-i mâruf, nehy-i münker yaparsınız ya edebiniz ile çalışır helal para kazanırsınız... Faiz yemeyin!..” vs. diye tehditle başladı. Ondan sonra hadislerimiz sırasıyla; “Tevbe ederseniz affolacak.” demeye geldi.

Sırayla okudum, hiç atlamadım. Hikmete bak. Biz besmele ile başladık ya, ne anlamlı çıkıyor, ne güzel mânalı çıkıyor. En sonunda da; “Duanızı kabul ederiz, dua edin, duada ısrar edin! Duanın kabul olduğunu anlarsanız da istediğiniz verilse de verilmese de sonu iyidir.” diye müjde çıktı.

Hadi mübarek olsun. Gözünüz aydın olsun.

Allahu Teâlâ hazretleri sizi iki cihanda aziz eylesin. Allah, Efendimiz hürmetine bizim geçmiş günahlarımızı affetsin. Bizi bundan sonra haramlara günahlara bulaştırmasın. Alnının teri ile helalinden kazanıp helalinden yiyip makbul ibadetler yapıp ömrünü rızasına

uygun geçirmeye bizleri muvaffak eylesin. Huzuruna yüzümüz ak, alnımız açık varalım. Rahmetine erelim, cennetine girelim, cemâlini görelim inşaallah. Rabbimiz duamızı reddetmesin.

Muhterem kardeşlerim!

Bizim Hocamız Mehmed Zahid Kotku hazretleri Konya'ya gitmişti. Yüksek İslâm Esntitüsü'nün yanındaki büyük cami, kubbeli, kocaman, binlerce kişi alan cami. Orada enstitü talebelerine benim size verdiğim gibi vaaz verdi. Ondan sonra da dedi ki;

“Her ziyaret için gittiği yere bir hediye götürür. Ben de sizin âcizi naçiz bir kardeşinizim. Onun için benim de size hediyem bazı tesbihler olsun...”

Ben de [Mehmed Zahid Kotku] Hocamız'ın yaptığı gibi yapıyorum. Hepinize ayrı ayrı bir hediye vermeye gücüm yetmez ama her gün 100 defa *estağfirullah* çekmek, bizim salahiyetimiz vardır, bizden size bir hatıra olsun:

100 defa *Estağfirullah* çekin!

100 defa *Lâ ilâhe illallah* çekin!

1000 defa *Allah Allah* diye Lafza-i Celâl çekin! Arada her 100 defasında *İlâhî ente maksûdî ve rızâke matlûbî*, “Yâ Rabbi! benim muradım, maksadum sensin. Ben Senin rızanı istiyorum.” demeyi de unutmayın!

Her gün 100 defa salavât-ı şerîfe getirin!

100 defa da *Kul hüvallâhu ehad* sûresini okuyun!

Bunlar hadîs-i şerîflerde olan Peygamber Efendimiz’in tavsiye ettiği zikirlerdir.

Bu zikirler bizden size hediye ve yadigâr olsun. “Bu ne biçim hediye, hani cebimize ne girdi?..” falan demeyin. Mânevî bakımdan bunların büyük faydaları vardır, büyük sevap-lara erersiniz.

Allahu Teâlâ hazretleri cümlemizi rahmetine erdirsin. İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin.

Bi-hürmeti habîbi Muhammedini’l-Mustafâ sallallahu aleyhi ve âlihî ve selleme teslîman kesîrâ. Ve bi-hürmeti esrâr-ı sûreti’l-Fâtîha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
9 Recep 1413 / 02.01.1993
Danimarka

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

